

Arrest

nr. 321 003 van 31 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 27 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de gedelegeerde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2025.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, komende van Istanbul met vlucht PC921, bood zich op 22 november 2024 aan bij de grenspolitie in de luchthaven te Charleroi. Op dezelfde dag werd hem de toegang tot het Belgische grondgebied geweigerd en kreeg hij een beslissing tot teruggedrijving. Hij diende een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 13 december 2024 nam de adjunct-commissaris de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”. Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd door de Raad verworpen (RvV 30 december 2024, nr. 319 313). Tegen dit arrest diende verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State (verzoekschrift, stuk 3).

1.3. Op 16 januari 2025 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 21 januari 2025 nam de gedelegeerde van de commissaris-generaal de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Deze beslissing, die verzoeker op 21 januari 2025 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 16/01/2025

Overdracht CGVS: 17/01/2025

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §3, lid 5 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet worden genomen.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijnse moslim van Arabische afkomst. U bent geboren te Gazastad. U verliet Gaza op 7 december 2022. U reisde via Egypte en Turkije naar Griekenland, waar u eind december 2022 aankwam op het eiland Kos.

Op 27 januari 2023 diende u in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in. Midden februari 2023 kon u via een ‘transfer’ van Kos naar Athene reizen. U verbleef vervolgens tot uw vertrek uit Griekenland in Athene. Op 18 augustus 2023 werd u internationale bescherming toegekend in Griekenland. U werkte in Griekenland als schilder. U moest lange uren kloppen om in uw levensonderhoud te voorzien. Uw loon was ook laag. U kwam in Griekenland ook in contact met Palestijnen waarmee u problemen had gekend in Gaza. Zij zorgden ervoor dat er in de Arabische gemeenschap in Athene over u geroddeld werd. In september 2023 trachtte u Griekenland te verlaten en met het vliegtuig naar België te komen. Omdat u toen enkel gebruik maakte van uw Griekse verblijfsvergunning en uw Palestijns paspoort werd u niet toegestaan om naar België te reizen. Uw Griekse verblijfsvergunning werd toen ook door de Griekse autoriteiten ingehouden op de luchthaven. U trachtte meerdere malen tevergeefs om een nieuwe verblijfsvergunning aan te vragen. U werd bij de bevoegde dienst niet binnengelaten en uw mails om een afspraak te verkrijgen werden niet beantwoord. U schakelde een eerste advocaat, A. S., in om de verblijfsvergunning te vernieuwen maar dit was zonder resultaat. In maart 2024 schakelde u een andere advocate, Am., in. Zij kon voor u in juni 2024 bij de bevoegde diensten een afspraak regelen maar u ging hier niet op in. De advocate kon nadien toch nog een nieuwe verblijfsvergunning voor u regelen in september/oktober 2024.

Op 3 oktober 2024 verliet u Griekenland en reisde u naar Egypte om daar uw dochter H. te bezoeken. U verbleef tot 1 november 2024 in Egypte en reisde dan terug naar Griekenland. U verbleef vervolgens nog in Athene tot 21 november 2024. U verliet toen Griekenland met het vliegtuig en reisde naar België. U kwam in België aan op 22 november 2024. Tijdens uw vlucht naar België gooide u uw Griekse verblijfstitel (ADET) en uw Griekse reispaspoort in het toilet. Aangezien u bij uw aankomst niet in het bezit was van een geldig reisdocument werd er beslist om u aan de grens vast te houden.

U diende op 22 november 2024 een eerste verzoek om internationale bescherming in op de luchthaven van Charleroi. U stelde Griekenland te beschouwen als een doorreisland en u zag er uw kinderen, doordat er veel Pakistanen en drugsgebruikers zijn, niet opgroeien.

Op 13 december 2024 verklaarde het Commissariaat-generaal uw eerste verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Het door u ingediende beroep werd op 30 december 2024 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Er werd in het kader van een terugdrijvingspoging door de Dienst Vreemdelingenzaken een terugvlucht georganiseerd die u op 17 januari 2025 naar Athene (Griekenland) zou brengen. Op 16 januari 2025 diende u echter een tweede verzoek om internationale bescherming in en werd uw terugvlucht bijgevolg geannuleerd.

In het kader van dit verzoek verwijst u naar uw slechte fysieke en mentale toestand. U stelt voorts dat het eten in Griekenland slecht is, dat u er niet kon werken en dat de levensomstandigheden er slecht zijn. U geeft voorts aan dat uw verblijfsvergunning gestolen werd en dat u er bedreigd werd. U wil niet terugkeren naar Griekenland omdat zowel verzoekers om als begunstigden van internationale bescherming er slecht behandeld worden. De situatie is er gecompliceerd, hetgeen u angst en stress bezorgd. U wil voorts niet opnieuw de procedure doorlopen om een nieuwe verblijfsvergunning te verkrijgen. Dit duurde eerder een jaar, u wil niet nogmaals hetzelfde ervaren. U stelt ook in januari 2025 in hongerstaking te zijn gegaan. Tot slot formuleert u ook uw vrees ten opzichte van Gaza, waar u de oorlog, de slechte economische en medische omstandigheden en de onveiligheid vreest.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u een ingevuld formulier van de EUAA-tool voor de identificatie van bijzondere noden (EUAA-tool for Identification of Persons with Special Needs) neer die ingevuld werd door

een advocaat op 10 januari 2025. Hierin worden een aantal kwetsbaarheden aangeduid als zijnde van toepassing op uw persoon.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Ofschoon u stelt geconfronteerd te worden met concentratieproblemen en zwarte ideeën, dat u angstig bent en ook zelfmoordgedachten heeft (verklaring meervoudige aanvraag 2 d.d. 17 januari 2025, vraag 5.1), dient vastgesteld te worden dat u tot op heden geen enkel bewijskrachtig document voorgelegd heeft ter ondersteuning van de door u voorgehouden mentale problematiek. Het ingevulde formulier van de EUAA-tool ter identificatie van eventuele bijzondere noden kan bezwaarlijk als objectief weerhouden worden. Dit betreft immers louter een door een advocaat ingevulde lijst van symptomen, dewelke u vermoedelijk zelf ten overstaan van deze advocaat uitgesproken heeft. Uit niets blijkt dat er een objectief medisch wetenschappelijk onderzoek gevoerd werd waaruit een eventuele psychische problematiek kan worden afgeleid.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die een ander licht werpen op de eerdere beoordeling aangaande eventuele procedurele noden.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dringen zich dan ook nu geen bijzondere procedurele maatregelen op.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Gezien uw vorige verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus aan u heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met uw situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en van die aard zijn dat zij die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op uw specifieke omstandigheden verhinderen.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand,

gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op Ambtsbericht).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt

om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-Generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

In voorliggend geval moet worden geconstateerd dat uw eerste verzoek door het Commissariaatgeneraal niet-ontvankelijk werd verklaard omdat u reeds internationale bescherming was toegekend door Griekenland, omdat u niet concreet aannemelijk maakte dat u zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die u reeds werd toegekend in Griekenland, dat de bescherming die u in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat u een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland, noch dat uw levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Betreffende uw stelling dat u niet in het bezit zou zijn van een geldige (fysieke) verblijfskaart (ADET) werd er vastgesteld dat u niet aangetoond had dat u in geval van terugkeer niet in staat zal zijn om de nodige stappen te ondernemen voor de afgifte/hernieuwing van uw ADET, noch dat u in afwachting van de afgifte/hernieuwing van deze ADET noodzakelijkerwijze in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zult terechtkomen. Deze beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die aldus uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS verwierp. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u eerder uiteengezet heeft.

Voor wat betreft uw beweringen dat de levensomstandigheden in Griekenland slecht zijn – zowel voor verzoekers als voor begunstigden van internationale bescherming –, dat het eten er slecht is, dat u er niet kon werken (verklaring meervoudige aanvraag 1 d.d. 16 januari 2025, vraag 1.1; verklaring meervoudige aanvraag 2, d.d. 16 januari 2025, vraag 5.1) dient vastgesteld te worden dat deze onvoldoende zijn om de conclusies uit uw eerste verzoek teniet te doen. Uit de beoordeling van uw eerste verzoek blijkt namelijk dat u acht maanden als schilder kon werken, dat u steeds een onderkomen had en dat u zich zeer zelfredzaam toonde. U maakte in uw eerste verzoek dan ook allerminst aannemelijk dat u door de onverschilligheid van de in Griekenland aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht was gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelde om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin waren er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Bovendien toonde u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. U brengt in onderhavig verzoek geen elementen aan die hier een ander licht laten op schijnen.

Hieraan kan betreffende uw slechte fysieke en mentale toestand en uw bewering in januari 2025 een hongerstaking ondernomen te hebben nog toegevoegd worden dat u geen enkel document met enige

objectieve bewijswaarde voorlegt waaruit uw voorgehouden verminderde fysieke toestand, uw beweerde mentale problemen, een eventuele verhoogde kwetsbaarheid of een aangegane hongerstaking blijkt. Uit het ingevulde formulier van de EUAA-tool kan, zoals aangestipt, immers geen enkele waarde gehecht worden en voor het overige legt u geen documenten voor waarvan uw mentale of fysieke toestand het voorwerp zijn.

Betreffende uw stelling dat u in Griekenland bedreigd werd (verklaring meervoudige aanvraag 1 d.d. 16 januari 2025, vraag 1.1), waarmee u vermoedelijk verwijst naar de problemen die u in Griekenland gekend zou hebben met Palestijnen waarmee u problemen kende in Gaza, zoals u verklaarde in het kader van uw eerste verzoek, dient vastgesteld te worden dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat u – in zoverre er geloof gehecht kan worden aan deze problemen – geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Griekse autoriteiten.

Betreffende uw stelling dat uw Griekse verblijfsvergunning werd gestolen (verklaring meervoudige aanvraag 1 d.d. 16 januari 2025, vraag 1.1) kan opgemerkt worden dat u reeds in het kader van uw eerste verzoek aanhaalde dat uw verblijfskaart ingehouden werd door de Griekse autoriteiten, toen u trachtte om zonder een paspoort naar België te reizen. Ofschoon de procedure om een nieuwe verblijfskaart te bemachtigen enige tijd in beslag nam, dient benadrukt te worden dat u er wel degelijk in slaagde om een dergelijke kaart te verkrijgen. Dat u niet opnieuw een jaar lang wil wachten op de uitreiking van een nieuwe verblijfskaart (verklaring meervoudige aanvraag 2, d.d. 16 januari 2025, vraag 5.1) volstaat niet om te stellen dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming geschonden zouden worden. Dat er lange wachttijden gepaard kunnen gaan bij het verkrijgen van een nieuwe verblijfskaart wordt op zich niet betwist, doch in het kader van uw eerste verzoek werd reeds vastgesteld dat u in de periode dat u wachtende was op een nieuwe verblijfsvergunning, in staat was om in huisvesting en in uw levensonderhoud te voorzien - zo kon u gedurende uw verblijf in Griekenland maandenlang werken als schilder, kon u een aanzienlijke som geld sparen, vond u steeds onderdak en wist u een netwerk uit te bouwen in Griekenland. Er werd dan ook vastgesteld dat u een ondernemend en zelfredzaam persoon bent. U haalt in het kader van uw huidige verzoek geen elementen aan waaruit blijkt dat het voor u onmogelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Griekenland opnieuw een periode te overbruggen waarin u niet over een (fysieke) verblijfskaart beschikt. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat u als persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet niet voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden. Bovendien dient er – net zoals de Raad in uw beroepsprocedure reeds opmerkte – gewezen te worden op het feit dat uw fysieke Griekse verblijfsvergunning (ADET) louter vernietigd is, niet betekent dat de geldigheid ervan verstreken zou zijn. Uit de door u voorgelegde kopie in uw eerste verzoek blijkt immers dat deze geldig is tot 17.08.2026. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoont dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) vernietigt, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd.

Ten eerste wijst het CGVS erop dat het mogelijk is een duplicaat te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan. Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>).

Ten tweede blijkt uit uw administratief dossier duidelijk dat uw verblijfsvergunning nog niet verlopen is, u beweert alleen dat uw gedrukte verblijfsvergunning vernietigd zou zijn. Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben.

Zelfs indien u niet het langer in het bezit zou zijn van uw geprinte verblijfsvergunning, blijkt hieruit niet dat u geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die mensen ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

De door u aangehaalde vrees betreffende Palestina is niet dienstig aangezien uw verzoek wordt beoordeeld ten opzichte van de lidstaat die u internationale bescherming verleende, met name Griekenland (Vragenlijst meervoudige aanvraag 1 d.d. 16 januari 2025, vraag 5.1).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat jullie voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijping naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker ontwikkelt twee middelen.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid *juncto* artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft een IPSN-atteest ('tool for identification of persons with special needs') neergelegd, waaruit zijn psychische kwetsbaarheid blijkt. Dit kan een nieuw element vormen.

Verzoeker wijst in een theoretisch betoog op het bestaan van een samenwerkingsplicht en een zorgvuldigheidsplicht voor de commissaris-generaal. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, ECLI:EU:C:2021:478, 'LH'; HvJ 22 november 2012, C-277/11, ECLI:EU:C:2012:744, 'M') stelt verzoeker dat, wanneer een ingediend element onvolledig of objectief niet verifieerbaar is, de commissaris-generaal in samenwerking met verzoeker aanvullende verduidelijkingen of bewijsstukken dient te zoeken, in plaats van het verzoek zonder nader onderzoek als onontvankelijk te verklaren.

Hij brengt volgende elementen naar voren: hij ondervindt psychologische problemen, hij heeft zo'n tien dagen een hongerstaking gehouden, wat de intensiteit van zijn angst om naar Griekenland terug te keren benadrukt. Hij verwijst opnieuw naar het IPSN-atteest dat door zijn advocaat werd ingevuld op 10 januari 2025.

Daarnaast heeft verzoekers advocaat op 17 januari 2025 het Commissariaat-generaal meegedeeld dat er stappen werden ondernomen om verzoekers gezondheidstoestand, waaronder psychologische zorg, door een externe arts te laten onderzoeken, waarbij verzocht werd om de beoordeling van het tweede verzoek om internationale bescherming tot zolang uit te stellen.

Hij licht nog verder toe als volgt:

“In dit verband heeft verzoeker elementen met betrekking tot zijn mentale gezondheid gepresenteerd, een centraal factor in de beoordeling van het risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Griekenland. Dit punt werd door Uw Raad aangehaald in de beslissing in dezelfde zaak van 30 december 2024, evenals in een vergelijkbare zaak (ref. RvV 3 oktober 2024, nr. 313 951).

Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie is het onbegrijpelijk dat het CGVS het document en de verklaringen die door verzoeker zijn ingediend, heeft afgewezen zonder de volledige omstandigheden van het geval te onderzoeken.

In dit verband heeft het CGVS geen rekening gehouden met de e-mail van de raadsman van verzoeker, waarin werd gemeld dat er binnenkort een medisch onderzoek zou plaatsvinden om de gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen. Evenmin heeft het CGVS rekening gehouden met de hongerstaking van verzoeker, die nochtans een belangrijke aanwijzing vormt voor de ernst van zijn vrees om terug te keren naar de extreme leefomstandigheden in Griekenland, omstandigheden waarvan hij aangeeft deze, gezien zijn leeftijd, niet langer te kunnen verdragen. Bovendien is het kwetsbaarheidsinstrument, dat kan worden beschouwd als nieuwe verklaringen van verzoeker over zijn psychische gezondheidstoestand – een element dat in aanmerking moet worden genomen op grond van artikel 48/6 van de wet van 15 december –, eveneens genegeerd.

Deze elementen, die een geheel van aanwijzingen vormen met betrekking tot de psychische kwetsbaarheid van verzoeker, hadden de autoriteiten ertoe moeten aanzetten actief met hem samen te werken bij het verzamelen van de noodzakelijke bewijzen. Deze samenwerkingsplicht is expliciet opgelegd door de Kwalificatierichtlijn, zoals geïnterpreteerd door de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Deze samenwerkingsplicht was in deze zaak van bijzonder belang, gezien de detentie van verzoeker, zijn beperkte middelen om bewijsmateriaal te leveren, en de versnelde behandeling van zijn dossier.

Ondanks deze moeilijkheden heeft verzoeker, met de steun van zijn raadsman, echter het initiatief genomen om de tussenkomst van een arts van het centrum te vragen, een stap die aan het CGVS is gemeld en die toch volledig buiten beschouwing is gelaten.

In dit kader is het ook relevant om de opmerkingen van Uw Raad in een vergelijkbare zaak in herinnering te brengen, waarin psychologische problemen bij verzoeker aan de orde waren gesteld. In die zaak had het CGVS nagelaten mee te werken aan de vaststelling van de psychische problemen van verzoeker, ondanks duidelijke aanwijzingen van kwetsbaarheid en de obstakels bij het verzamelen van dergelijk bewijs in verband met detentie. Uw Raad had dat nalaten toen in duidelijke bewoordingen bekritiseerd:

“Daarnaast wijst de Raad erop dat waar er sprake is van een inspanningsverbintenis om bijzondere procedurele noden te herkennen, er logischerwijze ook in hoofde van de commissaris-generaal een samenwerkingsplicht rust.

In deze kan evenmin voorbij worden gegaan aan de procedurele eigenheden van huidige zaak, met name de omstandigheid dat de verzoekende partij wordt vastgehouden in een gesloten centrum en dat huidig beroep wordt behandeld via de versnelde procedure van artikel 39/77 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat dringt in casu een verder onderzoek naar bijkomende procedurele noden in het licht van de mentale problemen van de verzoekende partij zich op. Zulk onderzoek moet tevens toelaten na te gaan of in het kader van de geloofwaardigheidsbeoordeling nood is aan een verdere verschuiving van de bewijslast naar de commissaris-generaal omwille van de mentale problemen, evenals of bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming, de mentale problemen in rekening moeten worden genomen.

Het komt aan beide partijen toe om in deze samen te werken zodat hierop een duidelijk zicht kan worden geboden” [RvV 16 januari 2025, nr. 320 158].

Tot slot is het overduidelijk dat het CGVS heeft verzuimd zijn samenwerkingsplicht na te komen en essentiële bewijzen onterecht heeft afgewezen, met de bewering dat deze bewijzen niet significant zouden bijdragen aan de kansen van verzoeker om internationale bescherming te verkrijgen.

Dit nalaten vormt een schending van artikel 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980, dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn omzet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie van de Europese Unie. Het resulteert tevens in een schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980, aangezien verzoeker wel degelijk bewijzen heeft overgelegd die zijn kansen op erkenning vergroten. Uw Raad heeft immers herhaaldelijk benadrukt dat de verklaring van een ernstig verzwakte psychologische toestand een cruciaal element is bij de beoordeling van het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, in het kader van een terugkeer naar een land waar de leefomstandigheden buitengewoon moeilijk zijn.”

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten.

Verzoeker benadrukt de uiterst moeilijke leefomstandigheden waarmee zowel asielzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland worden geconfronteerd.

Hij licht verder toe als volgt:

“Hij benadrukt dat hij zich niet kan voorstellen opnieuw in dergelijke omstandigheden te leven vanwege de kwetsbaarheid van zijn psychologische gezondheidstoestand. Hij uit ook een constante en groeiende bezorgdheid over zijn familie die in Gaza is achtergebleven, waarbij hij stelt dat de wanhoop die hij ervaart,

samen met zijn situatie in Griekenland, ondraaglijk is. In dit verband meldt verzoeker een psychologische instorting.

Ter ondersteuning van zijn verklaringen heeft hij een kwetsbaarheidsbeoordelingsformulier ingediend en heeft zijn raadsman het CGVS geïnformeerd dat er een medische afspraak gepland was op 21 januari 2025 om zijn psychologische toestand officieel vast te stellen. Bovendien is verzoeker, uit wanhoop, op 2 januari 2025 begonnen met een hongerstaking, die hij ongeveer tien dagen heeft volgehouden.

Deze elementen brengen een diepgaande psychologische lijden, een verhoogde kwetsbaarheid en een intense angst aan het licht bij de gedachte om dezelfde omstandigheden in Griekenland opnieuw te ervaren. Ze bevestigen zo de realiteit en de ernst van de vrezende die door verzoeker zijn geuit.

In dit verband dient te worden benadrukt dat de verklaringen van verzoeker over zijn moeilijke levensomstandigheden in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming (1) worden bevestigd door talrijke betrouwbare rapporten (2), dat het verhaal dat hij vertelt een situatie van bewezen kwetsbaarheid aan het licht brengt, ondersteund door concrete documenten (3), en dat Uw Raad herhaaldelijk heeft benadrukt dat, gezien de bijzonder harde levensomstandigheden in Griekenland voor begunstigten van internationale bescherming, de uitzetting van een persoon met een dergelijk profiel een schending van artikel 3 van het EVRM zou zijn (4).

Ainsi, de situatie van verzoeker vereist bijzondere aandacht, vanwege de combinatie van zijn psychologische kwetsbaarheid, zijn gerechtvaardigde angsten en de zware levensomstandigheden waarmee hij geconfronteerd zou worden in geval van terugkeer naar Griekenland.”

Verder gaat verzoeker in op (1) zijn levensomstandigheden in Griekenland, (2) algemene rapporten over de situatie van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, (3) het IPSN-attest, waarbij opnieuw wordt verwezen naar het bezoek van een externe arts die een rapport zal opmaken over de algemene gezondheidstoestand van verzoeker.

In een conclusie betoogt verzoeker het volgende:

“Zo rapporteert verzoeker zowel algemene elementen met betrekking tot de situatie van de begunstigten van internationale bescherming in Griekenland als specifieke elementen met betrekking tot zijn persoonlijke situatie.

In dit verband dient de consistente jurisprudentie van Uw Raad te worden herinnerd. Deze plaatst de bijzondere omstandigheden van verzoeker als centraal element, en met name een verzwakte gezondheidstoestand in combinatie met de zware leefomstandigheden in Griekenland, om tot de vaststelling van een risico op behandeling in strijd met artikel 3 van de EVRM te komen:

[referenties zoals geciteerd in het verzoekschrift: RvV 22 april 2024, nr. 305 255; RvV 22 januari 2024, nr. 30 342; RvV 24 februari 2024, nr. 285 308; RvV 9 maart 2023, nr. 285 932]

Uit de gepresenteerde arresten blijkt dat Uw Raad soms heeft geoordeeld dat de gepresenteerde elementen, zoals de algemene situatie die in Griekenland heerst voor begunstigten van internationale bescherming, gecombineerd met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, rechtvaardigen dat het risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Griekenland werd vastgesteld. In andere gevallen werd aangegeven dat, aangezien de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft, het essentieel was om de zaak terug te verwijzen naar het CGRA zodat deze de omstandigheden van het geval opnieuw zou kunnen beoordelen en zou kunnen onderzoeken of verzoeker in staat zou zijn om in zijn primaire behoeften te voorzien in geval van terugkeer naar Griekenland.

In dit geval heeft verzoeker aangetoond dat een terugkeer naar Griekenland, gezien zijn situatie van uitgesproken psychologische kwetsbaarheid en zijn behoefte om door een psycholoog te worden gevolgd, zou leiden tot een behandeling die de minimale ernst drempel bereikt die vereist is om als onmenselijke of vernederende behandeling te worden gekwalificeerd volgens de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, maar ook van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Bijgevolg wordt aan Uw Raad verzocht de bestreden beslissing te herzien in het licht van deze nieuwe feitelijke elementen, of ten minste de bestreden beslissing te annuleren zodat het CGRA aanvullende onderzoeksmaatregelen kan treffen met betrekking tot de geestelijke gezondheidstoestand van verzoeker.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende stukken:

“3. Bewijs van verzending van het beroep naar de Raad van State

4. Een ingevuld IPSN-attest (Identification of Persons with Special Needs) waarin de psychische kwetsbaarheden van verzoeker worden aangemerkt.

5. Attest van medisch bezoek op 21 januari 2025”.

Stuk 5 betreft een mail van arts I.M. van 14 januari 2025 met een vraag tot telefonisch overleg met verzoekers advocaat om zo goed mogelijk het bezoek van verzoeker voor te bereiden.

2.1.3. In een aanvullende nota van 28 januari 2025 licht verzoeker het medisch rapport van 28 januari 2025, opgesteld door arts I. M. van het Medisch Centrum des Oliviers (Constats vzw) toe.

Verzoeker stelt dat hij een specifieke kwetsbaarheid heeft, wat een essentieel criterium vormt bij de beoordeling van het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, in het geval van een terugkeer naar Griekenland, waar de levensomstandigheden voor vluchtelingen bijzonder precair zijn. Hij betoogt dat deze persoonlijke kwetsbaarheid als een verzwarende factor moet worden beschouwd bij de beoordeling van dit risico.

Verzoeker verwijst opnieuw naar het IPSN-atteest dat hij al had bijgebracht. Over het medisch rapport van 28 januari 2025 dat hieraan nu is toegevoegd, dat is vergezeld van een vaststelling van littekens, dat bevestigt dat verzoeker een kwetsbare gezondheidstoestand heeft, vermeldt de aanvullende nota als volgt:

“Het medisch rapport van 28 januari 2025, opgesteld door Dr. I. M. van het Medisch Centrum des Oliviers, biedt een grondige en zorgvuldige analyse van de fysieke en psychologische toestand van de verzoeker. In overeenstemming met de richtlijnen van het Istanbul Protocol werpt dit rapport licht op de aanzienlijke kwetsbaarheden van de verzoeker en benadrukt het de belangrijke contra-indicaties voor een terugkeer naar Griekenland, met name vanwege de onmogelijkheid om toegang te krijgen tot de noodzakelijke medische en psychologische zorg. Dit nauwkeurige rapport bevat een gedetailleerde evaluatie van de fysieke verwondingen en psychologische symptomen, die sterk overeenkomen met de traumatische ervaringen die de verzoeker heeft gerapporteerd.

1.1 Fysieke Letsels

Het rapport documenteert duidelijke en tastbare bewijzen van mishandeling en foltering, direct gerelateerd aan de verklaringen van de verzoeker over zijn ervaringen in Turkije:

- **Langwerpige littekens op de rug:** Er zijn drie hypopigmenteerde littekens geïdentificeerd (9x0,5 cm, 4x0,4 cm en 3x0,5 cm), verspreid over de rug. Deze littekens zijn sterk compatibel met slagen met een stomp voorwerp, zoals een wapenstok, zoals de verzoeker heeft verklaard te hebben ondergaan in Turkije.
- **Beperkte en pijnlijke bewegingen van de nek:** De verzoeker vertoont ernstige beperkingen in de bewegingen van zijn nek, vergezeld van pijn en krakende geluiden bij het strekken. Het rapport schrijft dit toe aan een trauma veroorzaakt door slagen met een stomp voorwerp op de nek. Deze verwonding heeft een blijvende impact op zijn mobiliteit en levenskwaliteit.

De mate van overeenstemming tussen deze verwondingen en de gerapporteerde mishandelingen versterkt aanzienlijk de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker over de fysieke foltering die hij heeft ondergaan. Deze elementen bevestigen dat de verzoeker slachtoffer is geweest van mishandeling, met name tijdens zijn reis naar België, en dat deze gebeurtenissen zijn kwetsbaarheid hebben verergerd.

1.2 Psychologische Symptomen

Het rapport beschrijft een uitgebreide lijst van psychologische symptomen die wijzen op een ernstige posttraumatische stressstoornis (PTSS) met een depressieve component. Deze symptomen zijn diepgaand en hebben een directe invloed op het dagelijks functioneren van de verzoeker:

- **Traumatische herinneringen en angst:** Verzoeker ervaart frequente intrusieve gedachten die verband houden met zijn traumatische ervaringen, gecombineerd met een voortdurende staat van angst en zorgen om de veiligheid van zijn familie.
- **Slapeloosheid en nachtmerries:** Verzoeker slaapt slechts enkele uren per nacht en wordt geplaagd door herhaalde nachtmerries, waaronder angstwekkende beelden zoals aanvallen op zijn dochter door wilde dieren.
- **Suïcidale gedachten:** Het rapport documenteert verzoekers ideeën over zelfmoord, inclusief actieve gedachten over manieren om zijn leven te beëindigen. Hij voelt zich overweldigd door schuldgevoelens en wanhoop, wat zijn psychologische nood verder benadrukt.

De aanwezigheid van dergelijke ernstige psychologische symptomen bevestigt verzoekers behoefte aan onmiddellijke toegang tot gespecialiseerde psychologische en psychiatrische zorg.

1.3 Hongerstaking

Het rapport vermeldt dat verzoeker een hongerstaking heeft gehouden van 2 tot 15 januari 2025, waarbij hij alleen water en zout tot zich nam. Deze actie, gedreven door wanhoop, toont zijn psychologische uitputting en vastberadenheid om gehoord te worden. De hongerstaking is een directe weerspiegeling van zijn mentale nood en benadrukt de urgentie van zijn situatie.

1.4 Conclusie van het Rapport

Dr. M. concludeert dat verzoeker dringend behoefte heeft aan medische en psychologische zorg. Het rapport stelt dat verzoekers verblijf in een gesloten centrum zijn toestand aanzienlijk verergerd en dat een dergelijke omgeving onverenigbaar is met zijn fysieke en psychologische behoeften. Het onderstreept dat zijn huidige

omstandigheden niet alleen schadelijk zijn voor zijn gezondheid, maar ook in strijd zijn met menselijke waardigheid.

1.5 Relevantie in de Context van Artikel 3 EVRM

Het rapport versterkt het argument dat een terugkeer naar Griekenland de verzoeker zou blootstellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De psychologische kwetsbaarheid en fysieke verwondingen van de verzoeker, in combinatie met de slechte levensomstandigheden van vluchtelingen in Griekenland, tonen aan dat hij niet in staat zou zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien of toegang te krijgen tot de nodige zorg in dat land.

Conclusie:

Het medisch rapport vormt een cruciaal bewijsstuk dat essentieel is voor de beoordeling van het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Griekenland. De door de arts gedetailleerde symptomen zijn overduidelijk: de verzoeker vertoont een grote kwetsbaarheid, voornamelijk psychologisch, als gevolg van de traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt.

In dit kader wordt uw Raad verzocht de kwetsbaarheid van de verzoeker expliciet te erkennen en primair de beslissing van het CGVS te hervormen. Subsidiar, indien dit passender wordt geacht, wordt verzocht de zaak terug te verwijzen naar het CGVS, zodat aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen worden genomen om deze kwetsbaarheid volledig te beoordelen.”

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53-2555/001, 23-24).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de

voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een theoretische toelichting over de geschonden geachte bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker gaf in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aan dat hij in goede gezondheid verkeerde, zodat hij minstens geen bijzondere kwetsbaarheid op dit vlak vertoonde. Dit kon worden afgeleid uit de verklaringen van verzoeker die in verschillende stukken worden vermeld, verklaringen die verzoeker op verschillende tijdstippen en ten overstaan van verschillende diensten heeft afgelegd.

Zo werd verzoeker op 22 november 2024 aan de grenspost op de luchthaven te Charleroi gecontroleerd door de grenspolitie die een verslag heeft opgemaakt, waarbij geen enkele indicatie werd vermeld dat verzoeker een specifieke kwetsbaarheid zou vertonen. In de vragenlijst die werd ingevuld tijdens de grensprocedure werd nagegaan of verzoeker aan een ziekte lijdt die hem zou verhinderen om te reizen of om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker vermeldde geen medische problemen.

Op 25 november 2024 werd verzoeker een advocaat, K. Lauwens, toegewezen. Deze kon ten allen tijde telefonisch contact opnemen met verzoeker en hem bezoeken tijdens de bezoeken (alle dagen van 8:00 uur tot 22:00 uur) van het transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel. Hij heeft verzoeker ook bijgestaan tot de terechtzitting van de Raad van 24 december 2024 in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming. Het verzoekschrift in de eerste beroepsprocedure vermeldde geen medische problemen.

Op 3 december 2024 werd in de 'vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ' onder meer nagegaan of er volgens verzoeker bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Op vraag 29 van de 'DVZ-verklaring', antwoordde verzoeker dat zijn gezondheidstoestand goed is. Tevens werden 'bijkomende vragen' gesteld, omdat verzoeker een 'M-status Griekenland' heeft, waarbij werd nagegaan of verzoeker persoonlijke problemen heeft van medische of psychologische aard, over medische attesten en/of documenten in dit verband beschikt, wat de impact van deze problemen is op zijn dagelijks leven, ... Ook op de vraag of verzoeker momenteel dringende en noodzakelijke medische zorg nodig heeft, antwoordde verzoeker van niet.

Op 10 december 2024 werd een persoonlijk onderhoud georganiseerd door het Commissariaat-generaal waarbij werd nagegaan of verzoeker het zag zitten om zijn verklaringen af te leggen, wat hij bevestigde. Verzoeker had bij aanvang van het interview ook geen opmerkingen bij het verloop van de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken of op de inhoud van de verklaring die hij daar heeft afgelegd. Verder in het interview werd ook ingegaan op verzoekers gezondheid. Hij stelde dat zijn gezondheidstoestand goed is, godzijdank, dat hij een sportieve man is (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 17). Verzoeker stelde doorheen zijn interview dat hij zeer veel zelf bekostigde door te werken in Griekenland: zijn advocatenkosten (p. 5-6), zijn reis naar Egypte om zijn dochter te bezoeken (p. 7) en zijn reis naar België (p. 8 en 10). Hij verklaarde dat hij werkte als schilder als hij geld nodig had (p. 10 en 17). De belangrijkste reden voor zijn verzoek in België lichtte hij ook toe. Hij zei dat Griekenland een doorreisland is om naar België te kunnen komen, omdat het leven daar heel moeilijk en zwaar is: de Grieken besteden geen aandacht aan de vluchtelingen, ze willen dat ze hun papieren krijgen en zo snel mogelijk het land verlaten. Het verkrijgen en vernieuwen van documenten verloopt er zeer traag en is vervelend. En ook werken is daar heel zwaar, er is geen normaal leven en ook geen rustige toekomst. Maar het belangrijkste punt is, aldus verzoeker, dat zijn kinderen een hoge score hebben op school. Hij heeft een droom dat zij als dokters afstuderen. In Griekenland zal het onmogelijk zijn, omdat heel veel mensen uit Pakistan daar zijn, heel veel druggebruikers op straat en hij ziet zijn kinderen niet opgroeien in dat milieu (p. 16). Verzoeker gaf zodoende ook inzicht in de belangrijkste reden waarom hij in België zijn verzoek om internationale bescherming wil laten onderzoeken op zijn gegrondheid.

Bij aanvang van de procedure gaf verzoeker overigens al aan dat hij zijn verzoek in België wil indienen, omwille van de oorlog in Gaza, omdat België het beste land is dat Palestijnse mensen opvangt en heel tolerant is. Hij regelde alles zelf van zijn reis, kocht vliegtickets van een Pakistaan, het is een heel netwerk dat alles regelt (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 12, vragen 28-32).

Verzoeker had de mogelijkheid om alle bewijzen bij te brengen die hij relevant achtte voor zijn eerste verzoek om internationale bescherming, waarbij de Raad opmerkt dat verzoeker geen documenten over zijn gezondheid relevant achtte (Documenten VIB 1, stuk 5; Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 15).

Wat het tweede verzoek om internationale bescherming betreft, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal verzoeker niet heeft gehoord over het door hem neergelegde IPSN-atteest en zijn gezondheidstoestand. Artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 januari 2025 blijkt dat hij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten ("Verklaring volgend verzoek", stuk 6). Hieruit blijkt dat verzoeker werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen op nuttige wijze naar voor kon brengen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat de commissaris-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk kan worden verklaard, en dat de commissaris-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De bestreden beslissing stelde terecht het volgende:

"Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Ofschoon u stelt geconfronteerd te worden met concentratieproblemen en zwarte ideeën, dat u angstig bent en ook zelfmoordgedachten heeft (verklaring meervoudige aanvraag 2 d.d. 17 januari 2025, vraag 5.1), dient vastgesteld te worden dat u tot op heden geen enkel bewijskrachtig document voorgelegd heeft ter ondersteuning van de door u voorgehouden mentale problematiek. Het ingevulde formulier van de EUAA-tool ter identificatie van eventuele bijzondere noden kan bezwaarlijk als objectief weerhouden worden. Dit betreft immers louter een door een advocaat ingevulde lijst van symptomen, dewelke u vermoedelijk zelf ten overstaan van deze advocaat uitgesproken heeft. Uit niets blijkt dat er een objectief medisch wetenschappelijk onderzoek gevoerd werd waaruit een eventuele psychische problematiek kan worden afgeleid.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die een ander licht werpen op de eerdere beoordeling aangaande eventuele procedurele noden.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dringen zich dan ook nu geen bijzondere procedurele maatregelen op.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Gezien uw vorige verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus aan u heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met uw situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en van die aard zijn dat zij die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op uw specifieke omstandigheden verhinderen.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de

levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op Ambtsbericht).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-Generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

In voorliggend geval moet worden geconstateerd dat uw eerste verzoek door het Commissariaatgeneraal niet-ontvankelijk werd verklaard omdat u reeds internationale bescherming was toegekend door Griekenland, omdat u niet concreet aannemelijk maakte dat u zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die u reeds werd toegekend in Griekenland, dat de bescherming die u in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat u een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland, noch dat uw levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Betreffende uw stelling dat u niet in het bezit zou zijn van een geldige (fysieke) verblijfskaart (ADET) werd er vastgesteld dat u niet aangetoond had dat u in geval van terugkeer niet in staat zal zijn om de nodige stappen te ondernemen voor de afgifte/hernieuwing van uw ADET, noch dat u in afwachting van de afgifte/hernieuwing van deze ADET noodzakelijkerwijze in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zult terechtkomen. Deze beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die aldus uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS verwierp. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u eerder uiteengezet heeft.

Voor wat betreft uw beweringen dat de levensomstandigheden in Griekenland slecht zijn – zowel voor verzoekers als voor begunstigten van internationale bescherming –, dat het eten er slecht is, dat u er niet kon werken (verklaring meervoudige aanvraag 1 d.d. 16 januari 2025, vraag 1.1; verklaring meervoudige aanvraag 2, d.d. 16 januari 2025, vraag 5.1) dient vastgesteld te worden dat deze onvoldoende zijn om de conclusies uit uw eerste verzoek teniet te doen. Uit de beoordeling van uw eerste verzoek blijkt namelijk dat u acht maanden als schilder kon werken, dat u steeds een onderkomen had en dat u zich zeer zelfredzaam toonde. U maakte in uw eerste verzoek dan ook allerm minst aannemelijk dat u door de onverschilligheid van de in Griekenland aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht was gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelde om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin waren er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Bovendien toonde u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. U brengt in onderhavig verzoek geen elementen aan die hier een ander licht laten op schijnen.

Hieraan kan betreffende uw slechte fysieke en mentale toestand en uw bewering in januari 2025 een hongerstaking ondernomen te hebben nog toegevoegd worden dat u geen enkel document met enige objectieve bewijswaarde voorlegt waaruit uw voorgehouden verminderde fysieke toestand, uw beweerdde mentale problemen, een eventuele verhoogde kwetsbaarheid of een aangegane hongerstaking blijkt. Uit het ingevulde formulier van de EUAA-tool kan, zoals aangestipt, immers geen enkele waarde gehecht worden en voor het overige legt u geen documenten voor waarvan uw mentale of fysieke toestand het voorwerp zijn.

Betreffende uw stelling dat u in Griekenland bedreigd werd (verklaring meervoudige aanvraag 1 d.d. 16 januari 2025, vraag 1.1), waarmee u vermoedelijk verwijst naar de problemen die u in Griekenland gekend zou hebben met Palestijnen waarmee u problemen kende in Gaza, zoals u verklaarde in het kader van uw eerste verzoek, dient vastgesteld te worden dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat u – in zoverre er geloof gehecht kan worden aan deze problemen – geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Griekse autoriteiten.

Betreffende uw stelling dat uw Griekse verblijfsvergunning werd gestolen (verklaring meervoudige aanvraag 1 d.d. 16 januari 2025, vraag 1.1) kan opgemerkt worden dat u reeds in het kader van uw eerste verzoek aanhaalde dat uw verblijfskaart ingehouden werd door de Griekse autoriteiten, toen u trachtte om zonder een paspoort naar België te reizen. Ofschoon de procedure om een nieuwe verblijfskaart te bemachtigen enige tijd in beslag nam, dient benadrukt te worden dat u er wel degelijk in slaagde om een dergelijke kaart te verkrijgen. Dat u niet opnieuw een jaar lang wil wachten op de uitreiking van een nieuwe verblijfskaart (verklaring meervoudige aanvraag 2, d.d. 16 januari 2025, vraag 5.1) volstaat niet om te stellen dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming geschonden zouden worden. Dat er lange wachttijden gepaard kunnen gaan bij het verkrijgen van een nieuwe verblijfskaart wordt op zich niet betwist, doch in het kader van uw eerste verzoek werd reeds vastgesteld dat u in de periode dat u wachtende was op een nieuwe verblijfsvergunning, in staat was om in huisvesting en in uw levensonderhoud te voorzien - zo kon u gedurende uw verblijf in Griekenland maandenlang werken als schilder, kon u een aanzienlijke som geld sparen, vond u steeds onderdak en wist u een netwerk uit te bouwen in Griekenland. Er werd dan ook vastgesteld dat u een ondernemend en zelfredzaam persoon bent. U haalt in het kader van uw huidige verzoek geen elementen aan waaruit blijkt dat het voor u onmogelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Griekenland opnieuw een periode te overbruggen waarin u niet over een (fysieke) verblijfskaart beschikt. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat u als persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet niet voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden. Bovendien dient er – net zoals de Raad in uw beroepsprocedure reeds opmerkte – gewezen te worden op het feit dat uw fysieke Griekse verblijfsvergunning (ADET) louter vernietigd is, niet betekent dat de geldigheid ervan verstreken zou zijn. Uit de door u voorgelegde kopie in uw eerste verzoek blijkt immers dat deze geldig is tot 17.08.2026. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoont dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) vernietigt, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd.

Ten eerste wijst het CGVS erop dat het mogelijk is een duplicaat te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan. Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is

verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>).

Ten tweede blijkt uit uw administratief dossier duidelijk dat uw verblijfsvergunning nog niet verlopen is, u beweert alleen dat uw gedrukte verblijfsvergunning vernietigd zou zijn. Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben.

Zelfs indien u niet het langer in het bezit zou zijn van uw geprinte verblijfsvergunning, blijkt hieruit niet dat u geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die mensen ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

De door u aangehaalde vrees betreffende Palestina is niet dienstig aangezien uw verzoek wordt beoordeeld ten opzichte van de lidstaat die u internationale bescherming verleende, met name Griekenland (Vragenlijst meervoudige aanvraag 1 d.d. 16 januari 2025, vraag 5.1)."

De Raad heeft in het arrest nr. 319 313 van 30 december 2024 uitdrukkelijk gemotiveerd over verzoekers bijzondere kwetsbaarheid en oordeelde als volgt:

"Op dit punt is de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet. Hoe problematischer de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofdte een "bijzondere kwetsbaarheid" aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie, een begrip dat datzelfde Hof dus niet nader heeft toegelicht waardoor elk dossier steeds op individuele basis op zijn eigen merites dient te worden onderzocht en beoordeeld, zoals hier gebeurt.

Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft de verzoekende partij aan dat haar gezondheid goed is en dat ze een sportieve man is (NPO, p.17). Ter terechtzitting haalt de verzoekende partij aan dat haar psychologische problemen zullen toenemen indien ze niet in België kan verblijven met haar gezin. Vooreerst liggen er geen medische of psychologische attesten voor die betrekking hebben op haar psychologische gezondheidstoestand. In de mate dat verdere opvolging daadwerkelijk noodzakelijk is, toont verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning, temeer haar een verblijfsvergunning werd verleend, waarvan zij niet aantoonde dat die verstreken is. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat er talrijke tekortkomingen zijn in de therapeutische ondersteuning van statushouders met psychische problemen; evenwel brengt de verzoekende partij geen medische en/of psychologische attesten bij waaruit blijkt dat zij op heden in behandeling is voor haar mentale problematiek. Voorts kan uit haar verklaringen overigens niet worden afgeleid dat deze psychologische problemen van dien aard zijn dat ze belangrijke gevolgen voor haar zelfstandig functioneren met zich meebrengen. Er kan niet op objectieve wijze vastgesteld worden, en verzoekende partij brengt geen specifieke elementen bij, die aantonen dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zal verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek haarzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95)."

Het loutere feit dat een cassatieberoep werd ingediend bij de Raad van State tegen voormeld arrest doet niet anders besluiten.

Uit het medisch rapport van 28 januari 2025 kan worden afgeleid dat de arts van mening is dat verzoeker niet in een gesloten centrum zou moeten verblijven, waarbij wordt verwezen naar aanwezige littekens en orthopedische problemen, naast symptomen van psychologische problemen die gelinkt zijn aan zijn

vluchtrelaas en migratieparcours. Opvallend zijn verzoekers verklaringen over zijn ervaringen in Griekenland die haaks staan op zijn eerder afgelegde verklaringen. Zo vermeldt het medisch rapport dat verzoeker in 2022 in Griekenland is aangekomen en anderhalf jaar moest wachten vooraleer hij de vluchtelingenstatus heeft gekregen, dat hij nooit verzorging heeft gekregen voor zijn chronische astma, ook niet tijdens aanvallen, dat hij leed aan angst, droefheid, regelmatige nachtmerries en het gevoel zijn familie te hebben verlaten, waarvoor hij nooit psychologische of psychiatrische hulp kreeg. Hij moest na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus het opvangcentrum verlaten en zat zonder verblijfplaats en zonder werk, hij was dakloos. Zijn leven in Griekenland was zeer precair, onder meer omdat hij geen werk kon vinden, omdat de werkgevers hem weigerden omwille van zijn leeftijd. Nadat hij zijn paspoort had ontvangen, keerde hij terug naar Egypte in de hoop zijn vrouw en zijn kinderen naar daar te brengen, maar de grensovergang was gesloten. Bij zijn terugkeer naar Griekenland besloot verzoeker om naar België te reizen opdat hij er een betere gezondheidstoestand zou kunnen genieten.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen inzake verzoekers gezondheidstoestand waarbij alle elementen die beschikbaar zijn in het rechtsplegingsdossier zorgvuldig tegen elkaar worden afgewogen, kan de Raad verzoeker echter niet bijtreden dat het medisch rapport van 28 januari 2025 bijzonder relevant is en een cruciaal element vormt dat een ander licht werpt op de beoordeling van zijn situatie bij een terugkeer naar Griekenland.

De nieuwe elementen over verzoekers gezondheidstoestand lijken immers slechts *“pour les besoins de la cause”*, voor de behoeften van de zaak, te worden aangevoerd, nadat verzoekers eerste verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard, na een zorgvuldig en volledig onderzoek van de zaak.

Het is in dit geval niet nodig dat de commissaris-generaal een bezoek van een extern arts afwacht.

Dat verzoeker in het kader van een tweede verzoek om internationale bescherming een IPSN-atteest van 10 januari 2025 voorlegt, verwijst naar zijn hongerstaking en psychologische problemen en thans ook over een medisch rapport van 28 januari 2025 beschikt dat ingaat op zijn algemene gezondheid, kan bijgevolg in zijn geheel genomen niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De toelichting over de algemene situatie in Griekenland, waarbij verzoeker opnieuw benadrukt dat hij zich niet kan voorstellen opnieuw in dergelijke omstandigheden te leven vanwege zijn kwetsbaarheid en zijn psychologische gezondheidstoestand, kan evenmin worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Er zijn ook geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming (zie RvV 30 december 2024, nr. 319 313)

- dat verzoeker het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, niet weerlegt;
- dat er geen feiten of elementen worden aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk werd verklaard.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voorts heeft de commissaris-generaal, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeer naar Griekenland niet leidt tot refoulement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.4. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vijftientig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP